

CESTA SEDMI KOSTELŮ

Motto: „Ano, tento polorozbořený kostel, kostel bez obrazů, byl obrazem církve naší doby, a i tento kostel dokonce bez oltáře, byl místem, kde k hledajícím mohl mluvit Bůh.”

Tomáš Halík

CESTA SEDMI KOSTELŮ

Když se podíváme na fotky a články ze všech poutí k zapomenutým a dlouhodobě uzavřeným kostelům v roce 2012/13, mají jeden společný rys. Byly to poutě na místa, která potřebují naši pomoc, zájem a přítomnost, aby jejich poselství mohlo být předáno dál příštím generacím.

Byly to příležitosti, kdy se sešli nejrozumnější lidé právě proto, aby podpořili zájem o dané místo. Zapojili se mnoha způsoby - úklidem kostela, organizační pomocí, občerstvením, vytvářením nových místních sousedských vztahů a tradic, přednáškou, tancem, zpěvem a hudbou, výtvarnými dílnami, jarmarkem, úpravou okolí kostela a fary, dobrým slovem a povzbuzením, divadlem, putováním, natáčením a zpracováním dokumentu, fotografováním, slavením mše sv. a modlitbou.

V uplynulém roce jsme putovali do kostelů na téma Sv. Cyrila a Metoděje. Jako pevný podpůrný střed působili senioři, kteří se scházeli jednou za čtrnáct dní na faře v Uhlířských Janovicích. Z jejich strany vyšlo představení cyrilometodějského příběhu, který převyprávěli v jednom z kostelů podle předlohy knihy od P. Piřhy. Dalším jejich zajímavým výtvozem byla cyrilometodějská stolní hra, kterou vytvořili společně s postavičkami, které si zahrály v natočeném několikaminutovém animovaném filmu prezentovaném na Velehradě při Dnech lidí dobré vůle. Filmek natočily děti ze ZUŠ Sedlčany, které se tomuto tématu v literárně-dramatickém oboru věnovaly.

Na téma sedmi dnů stvoření byla v Sedlčanech vytvořena choreografie Kameny Země, která dostala pozvání na přehlídku do Jiráskova Hronova.

Za úspěch považujeme, že se v několika případech podařilo opravdu nadchnout místní lidi, kteří již automaticky počítají s příští poutí a už teď se na ni připravují a plánují, co a jak dalšího vylepšit. Podařilo se vzbudit zájem místní školy, konkrétně školy v Zásmukách, kde přijali za svůj námi navržený projekt k oživení zásmuckého kláštera s názvem „Co je za tou zdí?“. Výstupy projektu budou vystaveny právě při pouti do zásmuckého kláštera v únoru 2014. V několika místech už poutě pokračují nezávisle na Cestě sedmi kostelů.

Některá místa ještě čekají na větší zájem tamních obyvatel, pouť se vydařila, ale místní usedlíci se zatím více nezapojili. Do těchto kostelů se budeme vracet. S vyloženě negativní odezvou jsme se za celé dva roky nesetkali.

Zdá se, že každý chápe potřebu zachovat duchovní dominantu vesnice.

Ve většině případů se nám potvrdilo, že lidé mají chuť podílet se na obnově opuštěných kostelů, ale musí se jim srozumitelně vyjít vstříc, nabídnout možnost spolupráce ve formě, kterou jsou schopni provést a sobě vlastním způsobem uchopit. Je proto dobré naši i jejich chuť mnohými způsoby podporovat, a je jisté, že veškerá energie, čas, modlitby a konkrétní pomoc, která byla do každého opuštěného kostela vložena, se v budoucnu lidem z místa vrátí.

Cesty

Všechny cesty jsou ti otevřené
jako když ptáci letí v útvaru seřazeném
jeden první na konec se vrátí, do neznáma letí, ač je nikdy neviděli
ani je to neučili, ví, že doletí, v nebi lehké dojetí, že se odvážíli
všechny cesty jsou ti otevřené...

20. 10. 2012 Dražobudice
kostel Nejsvětější Trojice
1. téma: Víra

kostelník –

varhaník – pan Jaroslav Morávek

zvoník –

patroni – všichni přítomní ten den v kostele

POHYBOVÉ DIVADLO KAMENY ZEMĚ

Vždycky, když se chystáme s dětmi a se spolupracovníci na nový školní projekt, musíme pocítit sílu daného tématu tak velkou, abychom si byly jisté, že se téma po pár týdnech nevyčerpá, ale naopak, že nás nejméně na rok pohltí, přemele, posune, donutí studovat, přemýšlet, jít cestami dosud neprozkoumanými a na závěr posílí a podrží svou přirozenou životaschopností a nadčasovostí. To, že nikdy nevíme, jak to nakonec vlastně všechno dopadne, je na celé projektové práci to nejzajímavější a nejdůležitější. Jdeme společně s dětmi, hledáme pravdivost života, pravdivost pohybu, gest, výrazu, vedeme je a ony jdou s námi bok po boku a ani neví, že mnohdy vedou ony nás, my jen sledujeme a díky své zkušenosti vše završíme shrnutím a vyvozením dalších kroků z právě prožitého. Studování a prožívání zkoušek s tématem sedmi dnů stvoření bylo celoroční taneční dobrodružství završené příjezdem do drahobudického chrámu Nejsvětější Trojice, který svou krásou a syrovostí výrazně toto téma podtrhl. Spojení umění s aktuálními potřebami společnosti je asi to, kudy naše Cesta vede a po které chceme vědomě jít dál. Děkujeme všem, kteří přišli s námi sdílet téma sedmi dnů stvoření do drahobudického kostela.

Jája Trojanová

OHLÉDNUTÍ ZA POUTNÍ CESTOU DO DRAHOBUDIC

Podstatným na pouti je ochota vyjít k novému. Smyslem pouti je najít odpověď na otázku, kdo jsem. Na konci poutě vždy stojí naše zatoulané nebo vůbec ztracené já.

Byl jsem na mnoha poutních místech a na mnoha poutích. Mnohé z nich na mne silně zapůsobily a mám je v živé paměti. Zkušenost Drahobudic se tomu všemu vymyká.

Krajinou již chladně podzimní jsem se blížil ke kostelu vysoko postavenému, což zvyšovalo jeho mohutnost. Byl v pořádku. Těšil jsem se na venkovský barokní interiér, i když jsem věděl, že kostel už dlouhou dobu zažije bohoslužbu zřídka. Plísni a zatuchlinou vydechujících sakristií jsem viděl už dost a oblékal jsem si v nich mnoho kdysi krásných, dnes zaprášených a místy zvetšelych barokních ornátů.

Před vstupem do kostela nad ohněm z velkých suchých polen se v kotli vařil čaj s vhozenými kousky ovoce. Upoutal mou pozornost, ohřál jsem si ruce a vešel do kostela. Interiér jako připravený k natáčení filmu z konce války. Štuková výzdoba opadaná na cihlu, ze země vyhřezlé dlaždice, polozbořené podstavce bez oltářní desky a nad nimi pár skob označujících, že tam visel obraz a bohatá oltářní skříň. Dřevěné stupně k hlavnímu oltáři byly uvolněné a zčásti propadlé. Vzpomněl jsem si na slova „kamení bude volat. Ale lidé přišli. Na čisté plátno, kterým jsme pokryli oltář, jsme položili chléb a kalich vína. Vyznávali jsme své hříchy a prosili Boha, aby skrze moc sv. Ducha poslal mezi nás svého Syna. Snad nikdy jsem necítil sílu proměňování jako zde.

Stala se pak ještě jedna věc, na niž se sotva zapomene. Když jsem vykročil s obětní miskou, abych donesl Tělo Páně věřícím, pohnula a propadla se prkna stupňů. Měl jsem dojem, že se držím misky s eucharistií, a pod sebou jsem dírou mezi prkny uviděl prohlubeň dobře metr hlubokou. Lidé přistupovali k přijímání roztřesení leknutím a s radostí, že se nic nestalo. V takovém rozpoložení bázně a radosti bychom asi měli Pána přijímat, protože obojí

vyvolá jeho druhý příchod, kdy ho uvidíme tváří v tvář. Zpět k oltáři už jsem se neodvážil a purifikoval mnohem mladší jáhen Vojtěch Smolka.

Věřící člověk, který si přečetl v Písmu sv., že bez Boží vůle nepadne ani vlas z hlavy, se vždycky ptá, co Bůh říká, co znamenají události běžné a zvláště ty neběžné. Ptal jsem se, a to s velkou vděčností, proč jsem z chrámu vyšel a nebyl potlučený vynesena, a vůbec proč všechno bylo, jak bylo. Úvahu jsem uzavřel takto: „Kněže Petře, drž se Pána pevně, protože cesta, po které jdeš, je vratká.“

Chrám bez Pána je prázdný a mrtvý, ale věrnost lidí vždy tam přivolá Boha. Kostel neosiřel jen tak, byl zruščen zlem starého nepřítele, proti němuž se musíme statečně postavit. Zapomenout by bylo nebezpečné.

P. prof. Petr Piřha

CESTA DO DRAHOBUDIC

V sobotu ráno jsme já a mé tři dcery nasedly do studeného auta a rozjely se ranní mlhovou krajinou na pouť Cesty sedmi kostelů. Bylo to pozvání mé přítelkyně, která nechala v Uhlířských Janovicích díky své práci v projektu Kameny Země a Cesty sedmi kostelů kus sebe. Věděla jsem, že to bude to pravé, to potřebné, co chci se svými dětmi zažít. Vypravit se na pouť (pěší chůzi) někam, kde to neznám, kde budeme společně mít zajímavá, duchovní místa, kde nejde o cíl, ale o cestu, kde už někdo před námi zanechal své stopy.

Už naše cesta autem byla plodná. Vyprávěly jsme si totiž o kostelích. Proč jsou, proč byly, co nám říkají, co zažívají a jak se dnes asi cítí.

Konečně začala naše pouť. Otec Kamil nám objasnil význam tohoto slova a my se vydaly na cestu, kde všude kolem nás bylo příjemno. Hned se začala hrát hra, někdo šel sám, někdo si povídal, někdo fotil, někdo si zpíval. Byly jsme součástí, ale přitom jsem cítila velkou svobodu. U každé zajímavé zastávky jsme se těšily, co se dozvíme, a sounáležitost naší skupiny dodávala výkladu důležitost, ale přitom přirozenost. Bylo nám dobře i přes zmrzlé uši a ruce, vlhké vlasy a unavené nohy. Já se přímo tetelila, kam nás naše kroky vedou. Cílem byl zdevastovaný, neudržovaný kostel v Drahozubicích, který podle místa a barokního pláště musel být významným duchovním místem. Kostel ožil celoročním tanečním projektem Kameny Země. Vše se propojilo a uzavřelo. Prostor kostela se prozářil v naději, že neuhyne. Genius loci a víra v záchranu zvítězila. Práce učitelů, žáků, veřejnosti, farnosti, výtvarníků, účastníků pouti se spojila v jednu velkou energii, která dala náplň nejednomu svátečnímu odpoledni. Všichni jsme si vzájemně inspirovali a zapadáme do celku. Nechme se proto vést a neuzavírejte se do sebe.

Co jsme po cestě nasbíraly? Kromě artefaktů, podzimních pohledů, drsné mlhavé atmosféry a nových vědomostí hlavně vystoupení z každodennosti, uvědomění si krásy kolem, pozastavení se v čase a místě, pokoru a hlubokou úctu k myšlence, která mění, tvoří a přetváří. Děkuji za pozvání.

Vladka Křenková

8. 12. 2012 Vidice
kostel sv. Mikuláše
2. téma: Jméno

kostelník – rodina Levých

varhaník – pan Ivan Fiala

zvoník – pan Levý

patroni – skauti

RORÁTY VE VIDICÍCH

V sobotu 8. 12. 2012 se v nekřesťanský brzkou pátou hodinu ranní sešli křesťané na další část Cesty sedmi kostelů. Tentokrát se putovalo z obce Košice od kostela zasvěcenému Narození Panny Marie několik kilometrů pouze za svitu lucerniček a baterek do obce Vidice, příhodně ke kostelu sv. Mikuláše. Vzhledem k počtu obyvatel v těchto obcích byl P. Kamil Vrzal mile překvapen nemalou účastí. Této cesty v chladném prosincovém větru a ještě daleko před rozedněním se účastnilo i 6 dětí a malý, huňatou srstí chráněný, kuň. Kostel ve Vidicích byl plný svíček, a každý dostal text s rorátními zpěvy. Předzpívali skauti z Kutné Hory, kteří jsou patrony kostela. Adventní mši svatou uvedl starosta obce Zdeněk Sahulka. Po mši již venku začínalo svítat a manželé Levých (kostelnice a zvoník) nás pozvali do prostor obecního úřadu, kde již byla připravena snídaně pro poutníky.

Tématem nám bylo druhé přikázání božího desatera, tedy „jméno“ a také příběh dvou věrozvěstů Cyrila a Metoděje. Každý poutník se zamyslel nad svým vlastním jménem a jeho důležitostí. Nad čím přemýšlí těhotná žena s manželem před narozením dítěte? Odpověď je jasná.

Druhou část snídaně jsme si hráli na divadelní umělce a tvořili loutky z příběhu, ve kterém Rastislav pozval dva bratry ze Soluně, aby v Čechách pomohli přiblížit víru křesťanům. Během popíjení teplého čaje a pochutnávání si na pravých buchtách nás navštívil sv. Mikuláš. Nejprve nám položil několik klíčových otázek a pak jsme se ptali my. Každého obdařil perníkovou plackou s celou hlaholicí, která začíná křížem, symbolem křesťanské víry. Kolem desáté hodiny jsme probudili postavičky k životu a část příběhu Cyrila a jeho staršího bratra Metoděje jsme si zahráli. Tyto postavičky můžete vidět v Uhlířských Janovicích na faře.

Martin Levý

RORÁTY

9. 2. 2013 Zásmuky
kostel Stigmatizace sv. Františka
3. téma: Sváteční den

kostelník –
varhaník – pan Jaroslav Morávek
zvoník –
patroni – františkánský řád

CO PRO NÁS ZNAMENÁ ZÁSMUCKÝ KLÁŠTER

Děkuji za pozvání na únorovou etapu Cesty sedmi kostelů, která vedla do zasmuckého kláštera. Uvědomuji si, že každý z nás, kteří jsme tím nádherným jasným mrazivým dnem vyšli na cestu z Drahotovic, jsme měli před sebou jinou cestu, přestože jsme šli společně. Pro mne osobně to byla příležitost poodstoupit od něčeho, o čem si myslím, že to už důvěrně znám, a blížít se k tomu trochu zdálky, odkud je možný úplně jiný a nový pohled.

Do Zásmuk jsem začala jezdit od roku 1972 na faru díky sestře mé kmotry slečně Lidušce Myslivcové, která tam až do své smrti roku 2011 byla nejen hospodyní, ale i duší všech aktivit, které s P. Nekolným spoluvytvářela. Mezi ně patřily také každoroční májové bohoslužby v klášterním kostele – ještě v dobách, kdy přilehlý areál kláštera byl pro nás nedostupný, plný nájemníků, kteří tam ve velice náročných podmínkách žili s rodinami v něčem, co bychom nyní nazvali „sociálními byty“.

Kdo jste Lidušku znali, víte, že všechno dělala velice důkladně a vyžadovala to i po druhých – takový předmájový úklid zahrnoval i důkladné oprášení postranních oltářů, vyzdobení mariánského oltáře metry bílých a modrých nažehlených látek, napuštění lavic leštěnkou... Další vzpomínky mám na první opravu průčelí klášterního kostela na konci sedmdesátých a v průběhu osmdesátých let – to mne Liduška posílala na lešení s obědem pro zedníky (žádné plastové nádoby to nebylo – taška s klasickými bílými kameninovými talíři a hrnci jídla něco vážila); několikrát jsme se tam nahoře s P. Nekolným v poledne modlili Anděl Páně v úrovni velkých průčelních soch, od kterých je vidět daleko do kraje. Také si pamatuji, jak jsme někdy kolem roku 1983 jako mladí novomanželé opět přijeli do Zásmuk pomáhat na faru, vyfasovali jsme pilu a byli jsme vysláni ke klášteru; venku před zdí jeho postranní zahrady s Golgotou tehdy rostly tůje, které začaly zeď ohrožovat, a P. Nekolný nás pověřil je pořezat. Poctivě jsme se o to snažili, ale nějací místní kolemjdoucí se na nás nemohli dívat – dorazili s motorovou pilou a my jsme už jen P. Nekolnému mohli sdělit, že jim dluží basu piv...

Když po roce 1991 převzala klášter farnost, započala postupná nejnutnější obnova, závislá vždy na trpělivém získávání financí z mnoha zdrojů. A nebyl to úkol snadný – kromě počátečního vyklizení vnitřních prostor šlo i o kultivování přilehlé velké zahrady a postupně se přistupovalo k odbornějším renovačním pracím na budově. (O tom by nejlépe mohl svědčit P. Nekolný, ale ze svého pohledu také mnozí dobrovolníci, řemeslníci i brigádníci, kteří klášterem za ta léta pracovně prošli.) Jako maminka tří dětí mohu přidat ještě svůj pohled na přínos kláštera: Pro naše kluky a některé jejich kamarády ze skautu i z pražských křesťanských škol byl zasmucký klášter místem jejich prvních brigád v životě. My rodiče jsme to vnímali jako požehnání – kluci se mohli pohybovat v staletími promodleném, sice omšelém, ale stále nádherném prostředí klášterní budovy, dělat něco užitečného, získat svůj první výdělek a ještě být v mateřské péči Lidušky. Vzpomínám si, jak mi náš Filip jednou vyčetl, že si pořád nepamatuji, co mu nechutná, zatímco Liduška i po roce ví, který z kluků jí k obědu kolik knedlíků.

S nárůstem počtu členů pražských křesťanských oddílů v největším českém skautském středisku Blaník bylo třeba najít na některé jejich aktivity větší prostor. A to už pár vedoucích mezitím prošlo zasmuckými brigádami i dobrovolnickou pomocí v klášteře, tudíž nápad na využití klášterního areálu byl nasnadě – a díky dobrému vztahu P. Nekolného ke skautům i proveditelný! Pravda, Liduška občas hudrala nad stovkami žlutých plastových kuliček

z pistolek, kterými skauti bojovali v klášterních chodbách, ale jsem si jista, že i ji pobyty dětí těšily... A už tou dobou se blaničtí vedoucí začali vážně zamýšlet nad budoucností kláštera a dalšími možnostmi jeho oživení.

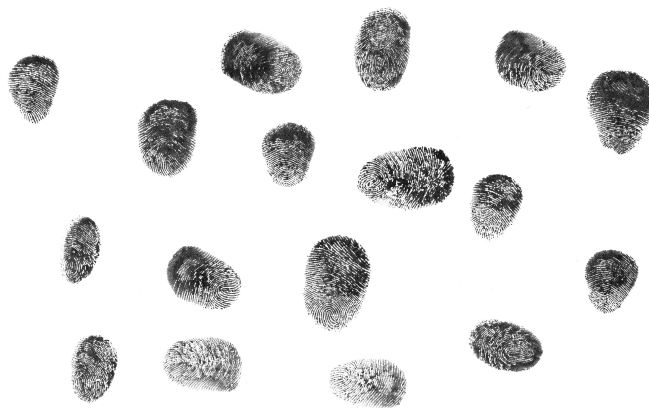
Už nebudu dál uvádět všechny vazby, které mne ke klášteru pojí – jen dva nejdůležitější zážitky. První z května 2011, kdy zde v celém areálu probíhala oslava svatby našeho syna Marka za účasti široké rodiny, spousty skautů a dalších přátel. Pro nás velmi důležitým hostem byla Liduška – den předtím absolvovala v pražské nemocnici důležitý rozhovor s panem doktorem Havrdou – dozvěděla se od něj, že má rakovinu žaludku, a vracela se do Zásmuk prožít poslední tři měsíce, které jí zbývaly.

Druhý zážitek, dá-li Bůh, se uskuteční 10. srpna 2013, a bude jím svatba naší dcery Markéty – tentokrát by nemělo jít jen o následnou oslavu, ale v klášterním kostele se uskuteční i svatební obřad.

Ale teď zpět k únorové pouti: Ten den jsem s radostí poznala, že minulost a budoucnost zásmuckého kláštera zaměstnává i mysl mnoha dalších lidí. Každý z nich vidí klášter z jiného úhlu – Jája hodně připomínala osudy kněží, kteří zde zažívali těžké chvíle za nacismu i komunismu. P. Vianney Dohnal, který na závěr putování sloužil v klášterním kostele mši sv., byl pro mne ztělesněním františkánského ducha kláštera – právě proto, že byl prvním živým františkánem z masa a kostí, kterého jsem v klášteře spatřila. Nejenže připomněl třísetletou historii františkánského působení v Zásmukách, ale ještě přišel s informací, že již rok se se spolubratry za další smysluplný a požehnaný život tohoto místa modlí. Svatoštěpánský sbor z Kouřimi krásně doprovodil bohoslužbu a snad si užil to, co se o zdejším prostoru říká – že má nádhernou akustiku. Přítomní historici nás poučili o umělecké hodnotě kláštera a nepřítomní nadšenci už dopředu instalovali v kostele působivé panely s výstavou Zachraňme dominanty. Skauti, kteří poutníkům uvařili čaj, byli praktickým důkazem vztahu nových generací k dění v klášteře. P. Kamil a jeho farníci jsou nenápadnými organizátory a věrnými poutníky, kteří procházejí a poznávají svoji obrovskou farnost. P. Václav Nekolný se na zásmucké faře za klášter modlí, nyní ještě intenzivněji, protože se po operaci kyčle nemohl s námi do kláštera osobně vypravit.

Ještě jednou děkuji, že jsem se mohla putování do zásmuckého kláštera zúčastnit a že můžeme vzájemně sdílet vztah ke kráse a pestrosti duchovního života tohoto místa.

Jana Vachulová, Praha/Vavřinec

CESTA DO ZÁSMUCKÉHO KLÁŠTERNÍHO KOSTELA STIGMATIZACE SV. FRANTIŠKA

Drazí přátelé, v minulém roce mě navštívila za vaši uhlířskojanovickou farnost paní Jája Trojanová a Váš duchovní správce P. Kamil Vrzal, aby mi předložili velmi odvážný program k oživení míst, jež v dřívějších dobách byla jakousi chloubou kraje a měla velký vliv na kulturní a duchovní rozvoj člověka, ale která se vlivem neblahých okolností minulé doby dostala do stavu, při pohledu na nějž dnes bolí srdce. Akce s názvem Cesta sedmi kostelů má být jakousi výzvou, při které se naučíme objevovat skvosty, které je možné ještě nějak obnovit, zachránit a postupně jim vrátit jejich poslání.

V sobotu 9. února se v rámci této akce uskutečnilo další putování, tentokrát z drahobudického kostela Nejsvětější Trojice, který též vypovídá o zašlé slávě této malé obce, do klášterního kostela Stigmatizace svatého Františka v Zásmukách. Ten by i s přilehlým františkánským klášterem mohl mnoho vyprávět. Společenství poutníků na mě zapůsobilo již svým samotným věkovým rozložením. Od nejmladší poutnice, která se nechala vézt v kočárku, až po ty, co již hodně pamatují. Následný program v bývalém františkánském kostele byl velmi dobře připraven. Působila na mně atmosféra všech zúčastněných, kteří již svou přítomností, nebo zapojením se do programu chtěli vyjádřit, že jim není lhostejný osud těchto míst.

Přirozeným vyvrcholením celé sobotní akce byla mše svatá, kterou jsme spolu s otcem Kamilem slavili v původně františkánském klášterním kostele. Kostelu se již opět dostává postupné obnovy, ale přesto stále trpí nedostatkem posvátného liturgického slavení. Myslím, že při této akci a při této mši svaté si tento chrám po dlouhé době opět přišel na své. Slavnost s mešními texty ze stigmatizace svatého Františka, kterému je tento chrám zasvěcen, hudebně umocněná Svatoštěpánským sborem z Kouřimi, vytvořily přes mrazivé prostředí něco tak vznešeného, co si všichni zúčastnění, ale i samotný kostel budou dlouho pamatovat.

A tak mi stále vyvstává myšlenka, o co všechno by tento Váš kraj byl ochuzen, kdyby v něm po několik staletí nepůsobili bratři františkáni. Tím, že se u nás v roce 1950 násilným způsobem přetrnula živá františkánská tradice a vůbec vše, co souviselo s vírou, nadějí a láskou, jež byly a stále budou stěžejním programem Ježíšova poselství, se popřelo velmi mnoho hodnot, které naši předkové budovali a které jim dávaly smysl života. Přesto vidíme, že postupným obnovováním tradice a navazováním na přerušené kořeny se i nám vrací požehnání, které tak nutně potřebujeme ke šťastnému a smysluplnému životu.

P. Jan. M. Vianney Dohnal OFM

27. 4. 2013 Malejovice
kostel sv. Jiří
4. téma: Rodina

kostelník – rodina Královцова
varhaník –
zvoník –
patroni – nadační fond Klíček

K MALEJOVICKÉMU KOSTELU SV. JIŘÍ

Další Cesta sedmi kostelů byla načasovaná blízko svátku sv. Jiří, na sobotu 27. dubna. Navzdory předpovědím počasí, které nás už několik dní dopředu strašily chmurnými deštivými a bouřkovými vyhlídkami, celé sobotní dopoledne bylo pro pěší putování ideální počasí: chvílemi slunečno, chvílemi pod mrakem.

Putovalo nás skoro třicet, od těch nejmladších až po poutníky zralé a zkušené. Vydali jsme se od uhlířskojanovického kostela sv. Jiljí přes Silvánku a Opatovice a pak polní cestou k Malejovicím. Šlapali jsme cestou zpevněnou i nezpevněnou, asfaltovou, polní i lesní. Cestou jsme občerstvovali tělo i ducha – to prvé svačinami a občasnými přestávkami, o občerstvení ducha se postaral páter Kamil Vrzal. Poslechli jsme si jeho poutavé vyprávění o životě svatého Jiří i o legendě, která je se svatým Jiřím spojována.

Poslední úsek cesty z Opatovic do Malejovic jsme naše procesí ozdobili dřevěným křížem – tento křesťanský symbol tiše poukazoval na duchovní rozměr našeho putování. Ač nejsme procesím tradičním církevním – tedy nezpíváme společně ani se společně celou cestu nemodlíme, nejsme ani skupina turistická, jak by se na první pohled mohlo někomu zdát. I když kolárek u krku pátera Kamila asi nenechal nikoho z kolemjdoucích na pochybách, že asi nebudeme „jen“ turisté...

Někteří putující měli na pomoc kolo (které se místy ukázalo spíše jako břemeno, než pomocník), někteří využili hůlek pro pěší chůzi a Jirka, návštěvník našeho hospicového a respitního domu, prošel celou cestu se svými berlemi. (Jirku mnozí lidé z uhlířskojanovické farnosti znají – zúčastnil se už několikrát zdejší Tříkrálové sbírky.)

Ke kostelu sv. Jiří v Malejovicích jsme dorazili podle plánu – chvílku po jedenácté hodině. Čekalo nás občerstvení, které jsme dopředu připravili. Jeho zlatým hřebem byly znamenité moravské koláče od mé maminky Anděly. Pochutnali si na nich nejen znavení poutníci, ale i všichni další návštěvníci, kteří dorazili až přímo ke kostelu – většinou autem. Nakonec nás byl doslova plný kostel. Rodáci vzpomínali, my „přistěhovalí“ jsme děkovali a plánovali – děkovali páteru Kamilovi za krásnou spolupráci, kterou už několik let máme, a plánovali, co bychom v nejbližší době rádi pro kostel udělali. Náš Nadační fond Klíček se už nějakou dobu snaží o malejovický kostel starat a zároveň s velkým vděkem využívá možnosti pravidelných mší svatých, které jsou zde slouženy vždy první a třetí úterý v měsíci. Předkládáme při nich Pánu Bohu pokaždé veliké množství proseb a díky spojených s naší nelehkou prací pro rodiny s vážně a nevyléčitelně nemocnými dětmi, a pro rodiny pozůstalé.

Před mší svatou jsme se ještě společně zamýšleli nad tématem této cesty – rodinou. Děti si svou rodinu kreslily (malá slečna Adélka, která k nám do respitního a hospicového domu už několik let jezdí, nakreslila jako přirozenou součást své rodiny i brášku Tomáška – který už sice z tohoto světa odešel, ale navždy už součástí rodiny zůstane) a my starší uvažovali každý nad svou vlastní rodinou, nad rolí, kterou ve své rodině máme a také nad tím, zda bychom nemohli či neměli „vykročit naproti“ někomu ze svých příbuzných – třeba už jen proto, že se vídáme tak málo. Mše svatá byla krásným završením celé poutě.

Cesta sedmi kostelů zanechala určitě mnoho stop – k těm viditelným patří krásný kachel na zdi malejovického kostela a také velmi originální umělecky zpracovaný svícen od Lenky Feldsteinové. Pokud máte přístup na internet, podívejte se přes odkaz <http://vimeo.com/65077246> na krátké video z naší poutě – během rozhovoru s Jájou Trojanovou v závěru videa uvidíte rozsvícený svícen na obětním stole.

K těm neviditelným, ale o nic méně zřetelným stopám Cesty sedmi kostelů určitě patří zážitek společenství, společného zájmu o místo a lidi, kteří k němu patří – zážitek oněch otevřených dveří kostela, které nám symbolizují otevřenou náruč Boží – kéž by se nám křesťanům dařilo být svědectvím a nositeli dobré zprávy i pro všechny „kolemjdoucí“.

Markéta Královcová

22. 6. 2013 Krsovice
kostel sv. Jana Křtitele
5. téma: Život

kostelník –
varhaník – pan Ivan Fiala
zvoník – pan Slávek Petránek
patroni – lidé z místa

POUŤ KE KRISOVICKÉMU KOSTELU

Po delším čase jsem opět měla možnost zavítat do krásné krajiny uhliřskojanovické farnosti a být zase na CESTĚ. Sešli jsme se, sjeli, přišli jsme ke kapličky sv. Václava v Kamenné Lhotě, kde jsme byli přivítáni slovem a modlitbou. Vyšli jsme a v milosrdném stínu lesní cesty jsme zdolávali trochu rozbahněný terén po předešlých vydatných deštích. Nedávné záplavy způsobily také přemnožení komárů, a tak mohli poutníci na neúčastněné působit v lese jako nezvykle tančící mávajících stádečko "bláznů". Následovalo několik krátkých zastavení, na zaniklé hrázi rybníka nám Zdeněk Janovský přiblížil původ a smysl zakládání rybníků ve zdejší kraji. Při putování se k nám přidávali další spoluputující, pobavila mne paní Marie, která nás doběhla před odbočkou na Krsovice s omluvou, že si na chvilku zdřímla a zaspala. Z Krsovic nám přicházeli naproti další usměvaví lidé a já, cizinec na společné pouti, jsem se cítila jako doma mezi svými. Krsovický kostel jsem před rokem zažila úplně zaplněný lešením, dnes nás uvítal světlem a čerstvým vzduchem. A po celou dobu uvítání a promluv v prostorách kostela poletovala a zvědavě shlížela na to osazenstvo malá jiříčka (nebo vlaštovka? Nejsem ornitolog).

Tématem této pouti byl "ŽIVOT". Právě ten malý ptáček sedající si tu na římsu, tu na oltář nebo vznášející se nad našimi hlavami mi evokoval život v celé své kráse, to živé stvoření ve staříckých zdech kostela mi připadalo jako dárek, symbol z nebe. Děti poklidně sedící, zívající na klíně svých rodičů, objímající je, malý pejsek v náruči svého pána, to vše bylo tak lidsky živé, milé, uklidňující. Podívali jsme se také na starou zvonici, otec Kamil zahájil bohoslužbu posvěcením vody v kropence, která je nezvykle velká na malý kostelík a pravděpodobně sloužila i jako křtitelnice. Vyslechli jsme si cyrilometodějský příběh od "pátečníků" pod vedením Jáji. A já při mši stojící na kůru vedle rozbitých varhan jsem naslouchala úchvatnému hlasu Markéty, který mne celou rozechvíval. Po obřadu jsme se přemístili na náves, kde nám pan farář vystřelil na střelnici ze staré skříňe dvě papírové růže hned prvními dvěma ranami a pobavený majitel střelnice vykřikoval na celou náves: „To jsem nevěděl, že máme militantního faráře!“.

Chtěla bych vám všem poděkovat, vyšla jsem na tuto pouť především pro téma, které skýtala, proto, že můj žák a nejlepší kamarád mého prostředního syna Ondra měl těžkou havárii, že mi to připomnělo nehodu, kterou můj nejstarší syn zavinil před posledními Vánoci, že často bereme život jako samozřejmost a že nevíme dne ani hodiny, věnovala jsem tento den Ondrovi, který byl první den zase zpátky mezi námi, po 4 dnech v umělém spánku, a který mi večer po návratu z Janovic napsal smskou pozdrav. Děkuji vám všem a děkuji nahoru do nebes za naději, kterou máme i v těch nejtemnějších stínech.

Lenka Feldsteinová

27. 7. 2013 Sudějov
obnovená fara u kostela sv. Anny
6. téma: Vlastnictví

kostelník –
varhaník – pan Václav Jozek
zvoník – pan Slávek Petránek
patroni – poutníci

POUŤ K SV. ANNĚ DO SUDĚJOVA

Dovolím si začít trochu zeširoka. Tak jako život každého člověka, je i ten bohoslovecký často plný různých překvapení. To se stalo i mně, když jsem se po nástupu do Teologického konviktu v Olomouci, ve kterém prožívají bohoslovci první rok formace, potkal s neustále se usmívajícím Honzou, který prý svého času pracoval v Kolíně a bydlel v Uhlířských Janovicích na faře. I díky společným vzpomínkám na Kolín a okolí jsme se brzy spřátelili, a tak se také jednoho dne zrodil nápad udělat společnou pouť ke svaté Anně. A tak jsme minulý rok vyšli na trasu Kolín – Uhlířské Janovice – Sudějov. Jak píše apoštol Pavel, dobrých věcí se máme držet, a tak jsme se i letos ozvali otci Kamilovi, zda bychom mohli během naší poutě využít pohostinnosti janovické fary. Otec souhlasil a nabídl nám možnost jít spolu s farníky pout' ze Zásruk. Brzkého červencového rána jsme se sešli před farou v Uhlířských Janovicích a po společné cestě autem jsme zaujali startovní pozici před klášterním kostelem.

Sešlo se nás kolem dvanácti poutníků, nicméně cestou se k nám přidávali i další. Krátce po půl sedmé jsme po společné modlitbě a krátkém úvodním slovu otce Kamila vyrazili směrem na Vavřinec. Přes poměrně brzkou ranní hodinu bylo pro tu chvíli příjemné teplo, a tak nám cesta hezky ubíhala. Cestu jsme trávili buď společným rozhovorem nebo modlitbou, krásně nám ubíhala i díky občerstvovacím zastávkám ve Vavřinci a Uhlířských Janovicích. Odpočinek byl nutný nejen kvůli malým poutníkům, ale i sluníčko se už pořádně rozpálilo. Závěrečná lesní etapa pak byla příjemným osvěžením před příchodem do Sudějova, který už nebyl tak spořádaný jako začátek pouti, protože se rychle blížila desátá hodina a s ní i slavná poutní mše svatá, kterou jako hlavní celebrant sloužil prof. Petr Piťha, probošt kapituly Všech svatých na Pražském hradě. V kázání se zamýšlel nad úryvkem z Matoušova evangelia: „Blahoslavené jsou vaše oči, že vidí, a vaše uši, že slyší. Amen, pravím vám: Mnoho proroků a spravedlivých toužilo vidět, co vidíte (vy), ale neviděli, a slyšet, co slyšíte (vy), ale neslyšeli.“ Po mši pak následovala zajímavá přednáška, ve které se prof. Piťha zamýšlel nad podstatou kostela. Pomocí srovnávání s různými veřejnými budovami jako je radnice, škola či soud postupně ukazoval jednotlivé vlastnosti kostela. Kostela jako místa, které je do jisté míry velmi podobné zmiňovaným budovám, nicméně je také velmi odlišné a specifické kvůli svému určení. Je totiž místem setkání člověka s Bohem, místem, kde se při pohledu do svého originálu učí člověk být obrazem Božím.

Již během polední přestávky v oficiálním programu zavítali mnozí poutníci i návštěvníci do prostor nově zrekonstruované fary, ve kterých připravili manželé Janovští velmi poutavou výstavu o historii poutního místa, samotné fary i o osudech jejích obyvatel. Kolem druhé hodiny pak proběhlo slavnostní požehnání opravených prostor a oficiální zahájení odpoledního programu, který nabízel jednak možnost komentované prohlídky zmíněné výstavy, či různorodé výtvarné aktivity, které byly tematicky spojeny s postavou svaté Ludmily. Celé poutní odpoledne tedy bylo možné plodně využít a myslím, že veškerá snaha těch, kteří se na přípravě poutního programu podíleli v jakékoliv roli, byla odměněna spokojeností poutníků i dalších návštěvníků.

František Čech, bohoslovec pražské arcidiecéze

19. 10. 2013 Skvrňov
kostel sv. Havla
7. téma: Pravda

kostelník –
varhaník –
zvoník –
patroni – Pátečníci

ČTRNÁCTÁ POUŤ CESTY SEDMI KOSTELŮ

Bylo kolem čtvrt na dvě, když dorazili všichni poutníci ke kostelu ve Vavřinci. Společně jsme si před bránou kostela vyslechli úvodní slovo P. Kamila, v němž se zmínil o tom, že na Cestě nejsme nikdy sami, a vyrazili jsme.

Jedenáct poutníků se vydalo přes pole a louky. Chvilími jsme šli po pěkné asfaltce, ale ani polní pořádně zablácená cesta se nám nevyhnula. Počasí nám přálo, byl jeden z těch opravdu teplých podzimních dnů. Slunce páliło a projasňovalo nejen naši cestu, ale i naše srdce a myšlenky. P. Kryštof nám vyhrával do kroku a kroky se zdály být lehoučké jako pírko. Naše tváře rozjasnila hudba i slunce. Cestou jsme se dozvěděli, kdo to byl sv. Havel, a mířili jsme si to přímo do kostela sv. Havla ve Skvrňově.

Když jsme doputovali do téměř po celý rok opuštěného kostela, čekala nás zajímavá přednáška pana ředitele kolínského muzea. Po mši svaté přišlo to, na co jsme aspoň já s mou mladší sestrou čekaly nejvíc. Byl to výměnný trh, což znamenalo, že jsme si mohly vybrat z nejrůznějších dobrot, džemů, kompotů, nakládaných hub, bezinkových šťáv, sušených květín, ručně šitých taštiček, básniček, sušených švestek, italských sušenek. Prostě ze všeho, co kdo přinesl, jsme si mohli každý vybrat to, na co měl chuť nebo co se mu zdálo být zajímavé. Po ochutnání domácího pečiva, při kterém nám pro radost hrál opět P. Kryštof, jsme si popovídali a pomalu se rozcházeli. Příští Cesta povede na rožátní mši svatou do kostela v Krsovicích v ranních hodinách v prosinci tohoto roku. Děkujeme a těšíme se třeba někdy na shledanou.

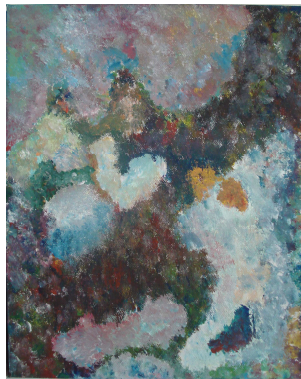
Zuzka a Terka Trojanovy

CESTA SEDMI KOSTELŮ POKRAČUJE ...

Projekt o sv. Ludmile se stejně jako Cesta sedmi kostelů, čehož je součástí, vyznačuje především mezigenerační spoluprací a komunikací mezi církví a místními společenstvími. Projekt sám vytváří široké společenství postavené na vzájemné důvěře a vstřícnosti. Díky němu si uvědomujeme, že žijeme v krajině, která je kulturní, prochnutá historií a můžeme z ní vyčíst stopy jednotlivých období vývoje našeho státu. Projekt na téma sv. Ludmily v rámci Cesty sedmi kostelů propojuje různá místa naší vlasti, jakož i lidi různého zaměření.

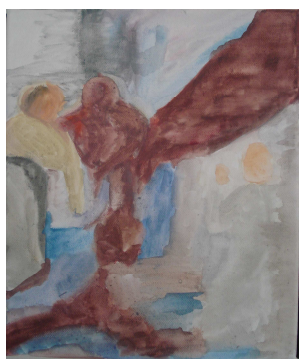
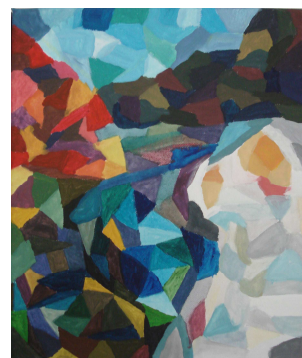

Modlitba Cesty sedmi kostelů

Bože, na Cestě sedmi kostelů
si připomínáme místa zapomenutá, opuštěná,
zatížená našimi lidskými křivdami.

Vyslyš, prosíme, naše prosby
za růst naší víry, pravdy a lásky
a stůj při nás, abychom Tě nepřestali chválit
a vždy Ti sloužili s čistým srdcem,
a tak plněji zakoušeli,
že se na nás uskutečňuje spása.

Nejsvětější srdce Ježíšovo, v tebe důvěřuji.

Program poutí k jednotlivým kostelům v Roce rodiny 2013/2014

1. Krsovice 14. 12. 2013

- pouť ze Sudějova v 5:00
- v 6:30 rorátní mše sv. v kostele sv. Jana Křtitele
- téma: Dětství sv. Ludmily
- patroni: děti přítomné ten den v kostele

2. Zásmyky 15. 2. 2014

- pouť z Drahobudic ve 12:00, příchod poutníků v 13:30
- v 15:00 mše sv. v kostele Stigmatizace sv. Františka
- téma: Dospívání sv. Ludmily
- patroni: výtvarníci

3. Malejovice 26. 4. 2014

- pouť z Uhlířských Janovic v 8:00, příchod poutníků v 10:00
- mše sv. v 11:00
- téma: Pohanství tenkrát a dnes
- patroni: nadační fond Klíček

4. Žišov 31. 5. 2014

- pouť z Uhlířských Janovic v 16:00, příchod poutníků v 17:30
- mše sv. v 18:00
- téma: Křest sv. Ludmily
- patroni: lidé z místa

5. Sudějov 26. 7. 2014

- pouť ze Zásmyk v 6:00, příchod poutníků v 9:45
- mše sv. v 10:00
- téma: Odkaz sv. Ludmily
- patroni: účastníci celoročního projektu o sv. Ludmile
- 14:00 představení pohybového divadla Kořeny a křídla sv. Ludmily

6. Horní Kruty 27. 9. 2014

- pouť ze Skvrňova ve 13:00, příchod poutníků v 15:00
- mše sv. v 16:00
- téma: Sv. Ludmila – babička sv. Václava
- patroni: senioři

7. Vidice 1. 11. 2014

- pouť z Košic v 8:00, příchod poutníků v 9:00
- mše sv. v 10:00
- téma: Svatost
- patroni: skauti

Děkujeme starostům všech obcí, hasičům, hudebníkům,
pěveckým sborům, dobrovolníkům, kostelníkům, zvoníkům,
varhaníkům, fotografům, tanečnicím, výtvarnicím,
studentům, patronům, všem poutníkům a účastníkům...

Římskokatolická farnost Uhlířské Janovice,
Havlíčková 898, 285 04 Uhlířské Janovice,
tel.: 728 775 536, e-mail: kc.jilji@gmail.com, www.farnostjanovice.cz